

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Forslag til fremtidig organisation

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1968

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Forslag til fremtidig organisation

FORSLAG TIL FREMTIDIG ORGANISATION.

I diskussionen om VS fremtidige organisation er der vist bred enighed om, at vi bør tilstræbe en struktur, der fremmer medlemsaktiviteten og den direkte medlemsindflydelse, og som samtidig giver virkelig mulighed for, at der kan føres en dybtgående teoretisk debat.

Erfaringen fra andre partier har vist, at noget sådant ikke synes at kunne udfolde sig inden for en traditionel partistruktur, og problemet er derfor ganske enkelt, hvad vi skal sætte i stedet for. Men uanset hvilken organisationsform vi vælger, så vil den formentlig ret hurtigt vise sig utilstrækkelig på en række områder. Sker dette, er der vel vanen tro en risiko for, at man lukker øjnene for manglerne og gør selve organisationen til noget fint og uangribeligt, der undrager sig diskussion. For at undgå dette, bør det straks fra starten slås fast, at organisationen ikke kan betragtes som noget endeligt og evigt gyldigt, men tværtimod må anses for et løbende eksperiment, der i princippet aldrig afsluttes.

I den aktuelle debat er begrebet "interessegrupper" gang på gang dukket op. Ordet har måske en lidt odies klang, men der tænkes her blot på arbejdsgrupper, som på tværs af geografiske skel samles omkring bestemte interesser og aktiviteter, og hvis virksomhed manifesterer sig udadtil f.eks. i publikationer, møder og lignende. Det synes rimeligt at antage, at sådanne grupper vil have en impulsgivende og aktiviserende indflydelse på partiet som helhed samt i høj grad kunne medvirke til at skabe et sagligt fundament for store dele af vort arbejde. Det springende punkt er imidlertid, at hvis man stort set bibeholder den traditionelle partistruktur og blot supplerer den med visse interesse- eller arbejdsgrupper, hvor der er mulighed for at diskutere og komme med oplæg, så vil disse formentlig efterhånden helt gå i opløsning eller svinde ind til mere eller mindre ligegyldige studiekredse. Skal arbejdsgrupperne derfor virkelig være en aktiviserende nydannelse, er det nødvendigt, at de får politisk indflydelse i den forstand, at de på en eller anden måde skal have mulighed for at vælge delegerede til kongresser.

Det er på den anden side næppe heldigt at lade arbejdsgrupperne være partiets eneste grupperinger, og man kommer således ikke uden om de lokale partiforeninger. Der vil fortsat være behov for en geografisk set velafgrænset gruppe, der dels engagerer sig i kommunalpolitiske emner, dels kan tage sig af en række praktiske problemer - op til valg f.eks., og som endelig bør være det forum, hvor forskellige meninger kan brydes, så partimedlemmerne ikke kun mødes på interesseplan. Ud fra denne betragtning er det derfor rimeligt, at også partiforeningerne får politisk indflydelse i en form af adgang til at vælge kongresdelegerede.

Man kunne tænke sig interesseområderne delt op i nogle få store grupperinger, f.eks. udenrigs- og indenrigspolitik, uddannelses- og kulturpolitik, socialistisk teori m. fl. Disse deles igen op i underafdelinger, og medlemmerne kunne så angive, til hvilken storgruppe respektive underafdeling de ønskede at slutte sig. Selve arbejdet skulle foregå i små grupper på mellem 6 og 10 deltagere, idet man udfra socialpsykologisk viden kan sige, at grupper af denne størrelse arbejder mest effektivt. Mellem alle led i denne struktur skulle der være livlig kommunikation, og man kunne f.eks. med jævne mellemrum arrangere større fællesmøder, hvor resultaterne blev drøftet og vurderet. Den for grupperne så livsvigtige kontakt kunne foruden direkte forbindelse grupperne imellem etableres ved, at hver enkelt storgruppe havde en bulletin med debatindlæg og diskussion, hvorved alle parter inden for storgruppen ville have mulighed for at lære hinandens synspunkter at kende. Når man så nåede frem til mere principielle resultater, kunne disse f.eks. offentliggøres i partiets centrale organ, således at ethvert partimedlem og andre interesserede havde mulighed for at tage stilling til dem.

Med hensyn til arbejdsgruppernes politiske indflydelse kunne den eksemplificeres således: 2 måneder før en kongres udsendes en seddel til alle medlemmerne om hvilken storgruppe de ønsker at afgive deres stemme i. Derefter registreres de returnerede sedler, og der foretages en opgørelse af fordelingen i de forskellige storgrupper på hvilket grundlag antallet af disse grupperes kongresdelegerede bestemmes. Sluttelig tilsendes der medlemmerne en stemmeseddel i overensstemmelse med deres angivelse af tilhørsforhold. Selve valget af kongresdelegerede for storgrupperne sker på disses fællesmøder.

Eftersom også lokalforeningen skulle vælge delegerede, så indebærer forslaget, at man må operere med to stemmesedler op til en kongres, forstået på den måde, at medlemskab af en arbejdsgruppe såvel som af lokalforeningen giver mulighed for at stemme både det ene og det andet sted. Tanken om to stemmer er næppe noget, som alle umiddelbart vil kunne acceptere, men i den sidste ende er det nok tvivlsomt, om der kan indvindes noget afgørende imod en sådan ordning. De delegerede fra partiforeningerne vil altid udgøre mindst 50% af kongressen, mens på den anden side stor aktivitet i arbejdsgruppen vil bringe deres antal delegerede op mod de 50%.

De skitserede synspunkter antyder en udviklingslinie, hvis fortræffelighed eller mangel på samme ikke umiddelbart lader sig vurdere. Indbygget i forslaget er en del praktiske, organisationsmæssige problemer, som dog må kunne løses, såfremt grundtanken i forslaget er baredygtig, d.v.s. om den virkelig implicerer en nyskabelse, der vil stimulere debatten og aktiviteten i VS.

FORSLAG TIL FREMGANGSMÅDE VED OPSTILLING AF FOLKETINGSKANDIDATER.

Ved opstilling af kandidater til folketinget er det nødvendigt, at alle partiets medlemmer har indflydelse på, hvem spidskandidaterne bliver. Det er

påkrævet at forhindre, at en relativ lille gruppe af partimedlemmer bestemmer opstillingen af de "sikre" kandidater, således som det nu er tilfældet i alle partier. Man må væk fra, at det kun er de medlemmer, der er så heldige at bo i en sikker kreds, der skal afgøre, hvem der i realiteten skal repræsentere hele partiet.

En landsomfattende opstilling af spidskandidater kunne ske på følgende måde: Partiets medlemmer samles til amts- og storkredsmøder. På disse møder, som må formodes at starte med en politisk generaldebat, foreslår mødedeltagerne de personer, som de kunne tænke sig som spidskandidater. Der bliver ingen begrænsning med hensyn til antallet af foreslåede navne til spidskandidatposterne. Det eneste der må kræves, må være et skriftligt tilsagn fra den foreslåede, om at han/hun indvilliger i at lade sig opstille. Hver enkelt mødedeltager udvælger da blandt samtlige foreslåede navne det antal, man har fastsat som antallet på spidskandidater. Man kunne f. eks. gå ud fra det princip, at antallet af spidskandidater skulle være dobbelt så stort som det til enhver tid værende VS folketingsmedlemmer - dog aldrig under 10. Et stemmeudvalg nedsat af amts- eller storkredsmødet optæller antallet af de stemmer, hver enkelt kandidat til spidskandidatposterne har fået, og sender den samlede opgørelse til hovedbestyrelsen. Et stemmeudvalg nedsat af hovedbestyrelsen optæller herefter hvor mange stemmer hver enkelt person har fået ved samtlige amts- og storkredsmøder. Den der har fået flest stemmer på landsbasis, får den sikreste kreds, den der har fået næstflest stemmer, får den næstsikreste o.s.v. Hovedstyrelsen afgør graden af "sikkerhed" for de bedste kredse, og her må ikke alene sidste valgs stemmetal, men også valgtekniske overvejelser ligge til grund for en sådan afgørelse, som selvfølgelig aldrig bliver helt "vandtæt" Af valgtekniske grunde kan man tænke sig, at hovedbestyrelsen i visse tilfælde vil beslutte, at dobbeltopstilling er nødvendig for nogle kandidater, men da kandidaterne er valgt af samtlige partimedlemmer, skulle de netop være interesserede i, at deres afgørelse blev bestyrket.

Det må understreges, at det er mødedeltagerne - og kun mødedeltagerne - på de enkelte amts- og storkredsmøder, der foreslår navne til spidskandidatposterne. Dette forhindrer naturligvis ikke forskellige partiforsamlinger eller mindre grupper af venstresocialister i at anbefale partiet de folk de kunne ønske sig som spidskandidater (sådanne anbefalinger kunne f.eks. stå i en kommende landsbulletin).

De valgkredse, som ikke er udset til spidskandidaterne, besættes af kandidater opstillet af de lokale amts- eller storkredsmøder.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk